

KAKTUS

1992

ÅRG. 27

NR. 2 - APRIL

KAKTUS udkommer 4 gange årligt i januar, april, juli og oktober som medlemsblad for Nordisk Kaktus Selskab.

Redaktion: Hanna E. Hansen, Limfjordsvej 1, DK-2720 Vanløse, tlf.: 38 34 61 31
Tryk: Hagsholm Bogtryk & Offset, Hammershøj, 8830 Tjele

Selskabets regnskabsår er fra 1. januar til 31. december. Årskontingent 150 kr. Alle henvendelser vedrørende medlemsskab og adresseændringer bedes rettet til kassereren, Finn Larsen, Salbyvej 17, DK - 4600 Køge. Giro-nr. 6 57 87 13 - About membership apply to mr. Finn Larsen.

Terminer for indlevering af annoncer og artikler:

Termine für Anzeigen und Artikel:

Terms for ads and articles:

15. februar, 15. maj, 15. august, 5. november

Annoncepris: 1/4 side 200 Dkr. - Preise für Anzeigen: 1/4 Seite 200 Dkr. - Price for ads.: 1/4 page 200 Dkr.

Selskabets styrelse:

Formand: Peter Brandt Pedersen, Tårnbygårdsvej 20, DK-2770 Kastrup, tlf. 31 51 66 06.

Sekretær: Bjarne Kjempff, Stordalvej 4, Løvel, DK-8830 Tjele, tlf. 86 69 93 41.

Kasserer: Finn Larsen, Salbyvej 17, DK-4600 Køge, tlf. 53 65 44 60.

Øvrige funktioner:

Bestyrer af diateket: Esther Genker, Tranumparken 1-6-2, 2660 Brøndby Strand, tlf. 43 54 22 41.

Dansk bibliotekar: Jørgen Mortensen, Bredevej 42, DK-6000 Kolding, tlf. 75 53 41 27

Svensk bibliotekar: Larseric Arne, Sjögården 1628, S-52043 Åsarp, Postgiro: 473 87 16-2

Indbetaling af kontingent i Sverige og Norge:

I Sverige til: Kim Kronberg, Fajancevägen 119, Oxie. S-23030. Giro: 58 15 87-3

I Norge til: Unni Horn, Rishaugveien 3. N-8340 Stamsund. Giro: 0825 01 596 34

»Meddelelser«:

- Sendes til sekretær Bjarne Kjempff.

Æresmedlemmer:

Otto Forum Sørensen og Helmut Broogh.

Forsiden viser: *Echinocereus coccineus*

Foto: Bjarne Kjempff

KNOLD & TOT 2.

»En fortsat beretning om knolde og stamsukkulenter, som vi kender dem og dyrker dem.«

Pachypodium rutenbergianum

Hører sammen med de to foregående arter til de træagtige, men er modsat disse ikke særlig udbredt i kultur, selvom der i de sidste 5 år er dukket frø op på frølisterne. Det er først som ældre plante, at den udvikler en tykkere »krop«. Som ung vokser den med en høj tynd stamme, der kun langsomt vokser til i tykkelse, og for enden af stammen en roset af store grønne blade med tydelig ribbeinddeling. Blomsterne er store og hvide og siges at dufte. Hvor stor og gammel planten skal være, før den blomstrer, ved jeg ikke. Om vinteren smider den bladene, men det er vores erfaring, at den kan have en tendens til at miste rødderne, hvis den opbevares for tørt, og så kan den være vanskelig at få i gang igen. For at undgå, at den bliver for lang og tynd, har vi prøvet at skære toppen af, og hvis man er heldig, laver planten 2 eller flere nye vækstpunkter, og således forgrenet bliver den mere attraktiv at se på. Der findes to underarter, *v. meridionale* og *v. sofiense*, men der er meget lidt forskel mellem disse og hovedtypen.

Pachypodium rutenbergianum, frøplanter ca. 30 cm høje.

Pachypodium rosulatum

I virkeligheden er der tale om et helt kompleks af planter, der ikke eller meget vanskeligt kan skelnes fra hinanden, undtagen når de er i blomst. De danner med alderen en meget stor »krop«, hvorfra »arme« vokser frem. Ved hver blomstring deler disse sig, og der dannes efterhånden en »krone« af grene, på hvis spidser bladene vokser. Hos unge frøplanter findes små tykke torne overalt på »krop« og »arme«, men efterhånden forsvinder tornene fra »kroppen«, der bliver glat og sølvagtig på overfladen. Bladene er aflange, ovale og ca. 5-10 cm lange, med en lysere underside. De smides i hvileperioden, hvor også »kroppen« kan skrumpes lidt, hvis de opbevares for tørt og varmt. Hvis først den har smidt rødderne, kan det være svært at genetablere planten. Blomsterne dannes på lange stilke ca. 10-40 cm, og fremkommer i små klaser på 4-10 stk. De er alle gule i forskellige nuancer. Som sagt ligger forskellen i blomsternes udseende. Hos *Pachypodium rosulatum*, der har en stærk krom-gul farve, er blomsterrøret langt og

Pachypodium rutenbergianum.

Pachypodium rosulatum.

smalt, men bliver dog bredere opefter. Støvfangeret sidder et stykke nede i røret. Jeg har med held bestøvet denne og flere andre *Pachypodier* ved hjælp af et knurhår fra en kat. Håret bliver monteret på en blomsterpind med tape, og når det stikkes forsigtigt ned i blomsten og op igen i en drejende bevægelse, kan man tydeligt se, om der er afsat pollen på håret, og så er det ellers videre til næste blomst. Selvbestøvning er ikke usædvanligt, så selvom du kun har en plante af arten, så prøv alligevel.

Pachypodium rosulatum* v. *gracilis

Ligner typeplanten bortset fra, at tornene er mindre og spidsere, og at både blomst, blade og grene ikke bliver så store.

Pachypodium rosulatum* v. *horombense

Har en tendens til lidt kraftigere torne. Blomsten er nærmest klokkeformet med en bred åbning foroven, der fortæller, at planten sandsynligvis skal bestøves af en bi.

Pachypodium densiflorum

Bliver mindst lige så stor som *P. rosulatum*, op til 2 m i højden og med mange tykke, oprette tornede grene. Blomsten adskiller sig ved at være noget mørkere gul,

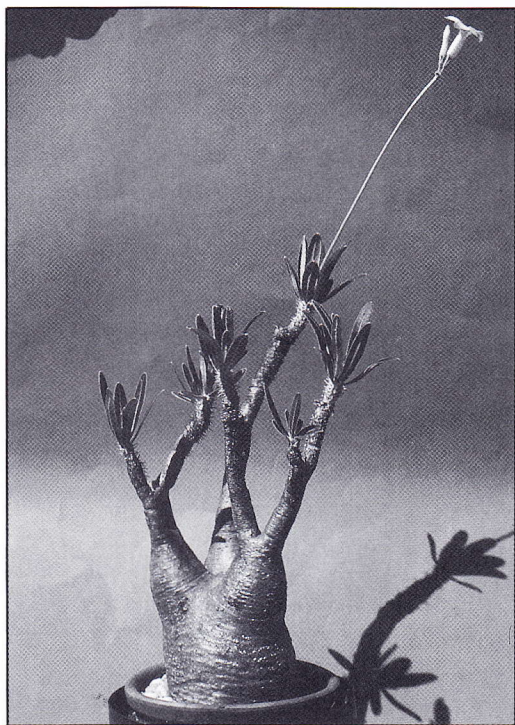

Pachypodium densiflorum, blomster med den koniske spids midt i kronrøret.

og desuden sidder støvdragerne højt oppe i blomsten, skjult under en spids kegleformet udvækst, der stikker op øverst midt i kronrøret.

Pachypodium baroni

Sammen med sin varietet *windsorii* er den nok en af de mest efterspurgt af alle *Pachypodier*, ikke mindst på grund af sine røde blomster, der dukker op på selv små planter. Den er meget sjælden og kendes kun fra to voksesteder i det nordlige Madagaskar. Heldigvis er den begyndt at dukke op som frøplanter i specialgartnerier, og man kan kun håbe, at opformeringen vil tage fart, da det er en særdeles god stueplante, så længe man bare sørger for, at den ikke tørrer helt ud

Pachypodium rosulatum v. *gracilis*.

om vinteren. Fra den flaskeformede knold rager få grene i vejret, dækket af koniske torne. Den kan blive op til 2 m høj og vokser ganske hurtigt.

Pachypodium baroni* v. *windsorii

Varieteten har navn efter et forbjerg, der hedder Windsor Castle. Den vokser på de stejle klipper ud mod havet i humusfyldte sprækker. Den kan betragtes som en miniature udgave af typeplanten, med en rundere knold og af den grund måske endnu mere eftersøgt. Blomsten har et langt smalt kronrør med hvid/gule pletter omkring indgangen.

Pachypodium densiflorum, 2-årig frøplante med frø-kapsler.

Pachypodium baronii v. windsorii, 2-årig frøplante klar til at blomstre.

Pachypodium brevicaule

Den mest bizarre af alle Pachypodier er vel nok *P. brevicaule*. Werner Rauh har beskrevet den, »som en bunke kartofler«, når han har fundet den ude i naturen. Planter op til en meter i diameter og flad som en pandekage. Man kan også beskrive den som en fladtrykt *P. rosulatum* uden grene, men i stedet vækstpunkter hvorfra de 3-5 cm lange mørkegrønne blade dukker op, omgivet af små bløde, hvide torne. Blomsten er kraftig gul og dannes på korte stængler og er relativt stor i forhold til plantens størrelse.

Samme professor W. Rauh har også udtalt, at *P. brevicaule* kun kan overleve max. 5 år i kultur, og det skal da medgives, at det er en vanskelig plante på egen rod, men vi har da holdt liv i vores i 8 år nu. Det er også lykkedes, at avle frø ved hjælp af førømtalte kattehårsmetode, og frøplanterne er blevet podet på *P. succulentum*. Der skal nok gå nogle år, før det kan siges, om det er en succes, men det tegner lovende. (Fortsættes).

»Knold og Tot«.

Pachypodium v. windsorii.

Pachypodium brevicaule.

ARTHROCEREUS

nattblommande skönhet

I bland räcker det inte med att sköta om och njuta av sina kära vänner i växthuset under dagen. Vissa släkter har den vanan att blomma när nattens mörker har sänkt sig.

Blomning i mörker är naturligtvis inget misstag från naturens sida utan ett som alltid underfundigt sätt att få sin pollinering utförd och då mest af nattflygande insekter med väl utvecklade luktorgan, da *Arthrocereus* och alla de andra nattblommande släktena brukar lukta och i motsats till släktet *Asclepiadaceae* är det en njutbar doft.

Arthrocereus är ett mycket omdebatterat släkte. Ibland har de ca. 5 arterna hänförts till *Leocereus* och ibland till *Echinopsis*, men vid den senaste IOS konferensen har *Arthrocereus* fått status som eget släkte. IOS är en arbetsgrupp bestående av forskare och kaktuskännare, som försöker organisera den enorma mängden kaktussläkten som finns. En hel del av dessa omgrupperingar kan för en lekman synas konstiga medan andra är säkert klara.

De arter af *Arthrocereus* som jag har i odling just nu är *A. spinosissimus*, *A. microsphaericus*, *A. rondonianus*, *A. ferrugineuspinus*, *A. melanurus* och *A. campos-portoi*. *Arthrocereus* har rykte om sig att vara svårödlade, men jag anser att alla är relativt lättodlade och tycker det är onödigt att ympa som några författare vill, utan dom växer bra från frö och efter ca. 4 år kan blommor förväntas. De flesta har vita, väldoftande blommor, *A. rondonianus* överraskar med underbara purpurfärgade. Tyvär varar blommorna bara över natten och då kan det vara svårt att gå in och lägga sig efter att ha njutit praktiken och vet om tidsbegränsningen.

Alla arterna kommer från Brasilien och främst från det kaktusrika Minas Gerais. Storleken varierar från ca. 15 cm för *A. campos-portoi* till ca. 50 cm för exempelvis *A. rondonianus*.

Jag önskar verkligen att fler fick glädjen att upptacka detta vackra släkte som lyser upp sommarnatten med sine sköna blommor.

Håkan Sönnermo.

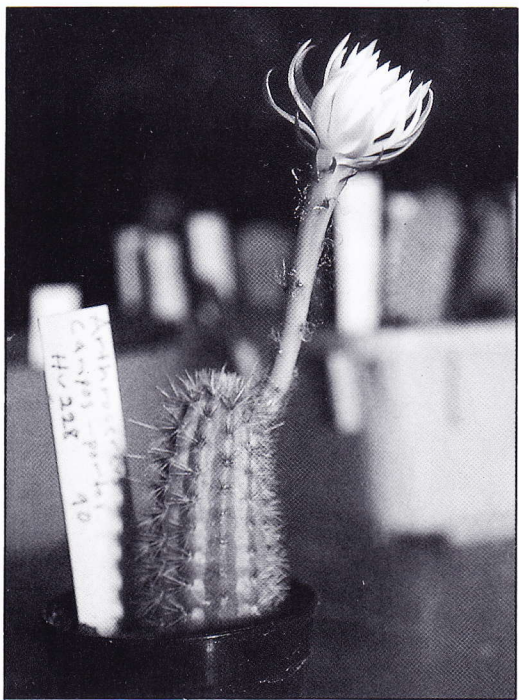
Arthrocereus rondonianus.

A. ferrugineuspinus.

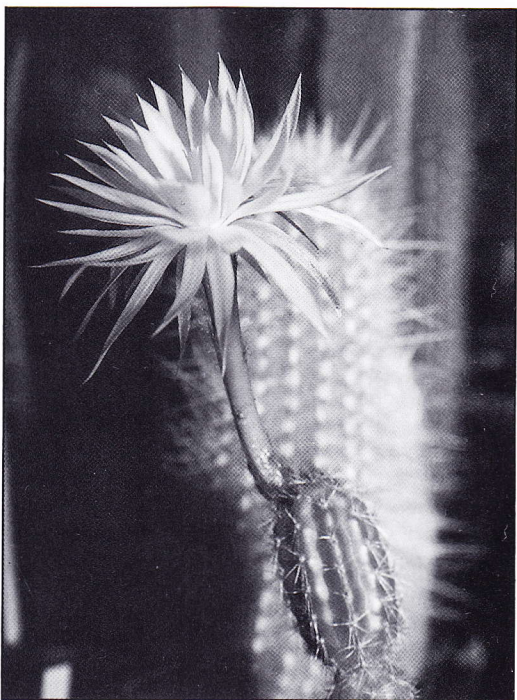

A. ferrugineuspinus HU 330.

A. campos-portoi

NKS/KAKTUS 27 (2)

A. microsphaericus.

»FØRSTEGANGSBESKRIVELSE«

Efter lige at have læst Peter Brandts »Førstegangs beskrivelse« af *Opuntia Sydowiana* syntes jeg, at jeg ville bidrage med en »Førstegangs beskrivelse« af en anden *Opuntia* til friland.

Opuntia Sp. Budapest

Det drejer sig her om en *Opuntia*, som G. Sydow har hjembragt fra en rejse til Ungarn. Den har klaret $\pm 25^{\circ}\text{C}$ i syd Budapest vinteren 1964-65, og her i Nordjylland har den klaret $\pm 26\frac{1}{2}^{\circ}\text{C}$ vinteren 1981-82. Den er fuldstændig ligeglad med vintervæde og har i de år, jeg har haft planten, ikke haft et led, som er blevet angrebet af råd.

Planten har dog et minus: den er ikke så blomstervillig, men den blomstrer dog næsten hvert år. Planten er dog også flot uden blomster, da plantelegemet er usædvanligt mørkegrønt.

Beskrivelse af *Opuntia Sp. Budapest*.

Planten: er meget krybende af vækst, højde max. 8-10 cm.

Leddene er elipseformede, mørkegrønne, 5-6 cm lange (op til 8 cm) og 3,5-4 (5) cm brede.

»Bladene« på de nye led er 6 mm lange og rødbrune. Tornene på de nye led vender fremad mod spidsen af leddet, og er helt hvide med en svag grå spids, tornenes længde er 12-15(18) mm lange og er ved basis 0,5-0,75 mm tykke.

Størstedelen af tornene befinder sig på den øverste totrediedel af leddet, 3-4(5) torne pr. areol.

Clokiderne er lysebrune, 1 mm lange.

Blomsten: er 6-7 cm i diameter, med grøngulliggrule kronblade.

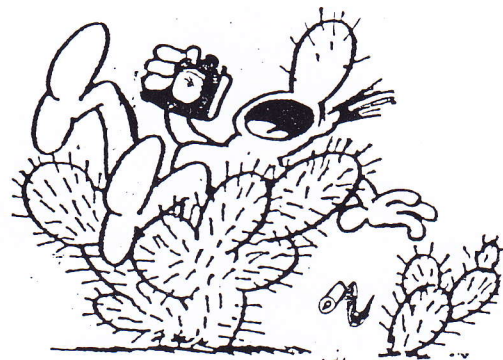
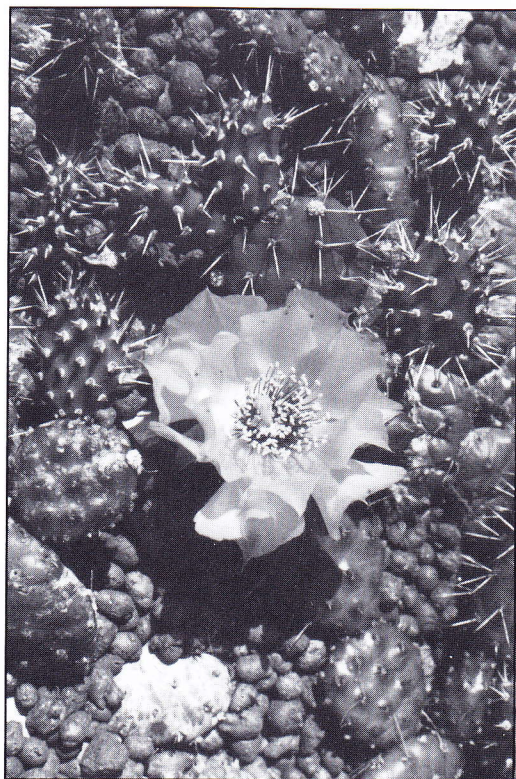
Støvdragerne har 13 mm lange, orangerøde tråde med gult pollen.

Frugtbladet har 20 mm lang, bleggul griffel med 5-delt støvfang.

Blomstens frugtlegeme er 20 mm langt, tragtformet og 15 mm bred ved kronbladernes fæstepunkt.

Hvis der er medlemmer, som har læst en beskrivelse (gerne med gyldigt navn), der passer med ovenstående, vil undertegnede gerne have en kopi deraf.

Benny Møller Jensen,
Aalborgvej 305, Hæstrup,
9800 Hjørring,
tlf. 98 98 65 85.

Uheld på voksestedet!

OMVENDT DRENERING

Jeg har alltid hørt at blomsterpottes skal ha et godt lag med drenering i bunnen, men denne sannhet vil jeg prøve å motbevise.

Det hele begynte, da jeg syntes, at det ble for lite plass til røttene mine stakkars planter. En centimeter grus i bunnen og tre centimeter grus langs toppen av roe-roten og til drenering rundt rothalsen, rest: kun 3 små centimetre med jord - alternativt en pottestørrelse opp.

I naturen forsøker de fleste planter å strekke sine røtter nedover for å finne vann. Der finner de grunnvannet. (Hvis de er heldige) Det er ikke noe, som tilsier, at det er nødvendig med grov grus der. Det som er viktig, er at vannet der er rent (ikke stillestående eller råttent), og at røttene får den lufttilførselen de trenger.

Jeg ville derfor forsøke å få til kunstig »grunnvann« for å stimulere rotveksten nedover i pottene.

I praksis benytter jeg nu følgende metode:

I bunnen av potten legger jeg et lag torvmel, ca. 1 cm. tykt etter sammenpressing. Neste lag består av: Leca (2 mm.), maskingrus (0-6 mm.), noe skjellsand og eventuelt kompostjord. Dette er en ganske luftig blanding og fylles i det området hvor det kun er tynne røtter. En enda luftigere blanding (som den første, men uten kompost og stenmel) fylles opp langs tykkere røtter og opp til rothalsen. Øverst i potten ca. 1 cm. med grov grus (6-15 mm.) for å støtte opp plantene og hindre Lecakulene å flyde opp ved vanning. Denne grusblandingen er bare ment som et forslag, - mange andre blandinger kan være aktuelle. Det som er viktig er laget med sammenpresset torv i bunnen og at substratet blir grovere og grovere oppover mot overflaten. Skjellsanden kan kanskje diskuteres, men **noe** kalk skal alle planter ha, og det er ikke kalk i noe av gjødselen jeg bruker. Tilsetting av gips og benmel kan også vurderes.

Jeg benytter undervanning ved at kassene som pottene står i blir fylt med vann, og overflødig vann tappet av etter en times tid. Da blir all jord gjennomvannet og opptørkingen skjer som i naturen: overflaten først!

Vanning ovenfra går også, men hvis jorden er blitt for tørr, vil vannet stort sett bare renne igjennom. Grundig dusjing er bedre, jorden får da bedre tid til å absorbere vannet.

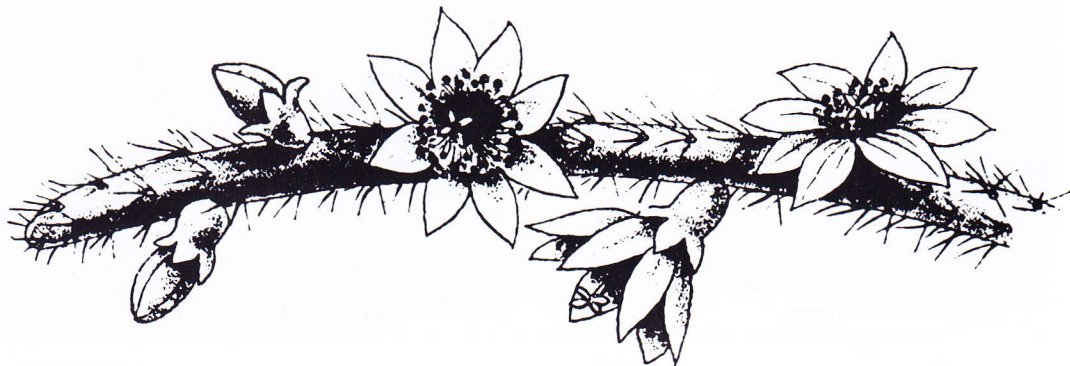
Ved å variere tykkelsen av torvlaget og det underste jordlaget, kan man tilpasse mengden av fuktighet som blir igjen i potten etter vanning, til de forskjellige kaktusarters behov. Dette er nødvendig ved undervanning, da jo alle får like mye vann i utgangspunktet.

Resultatene etter tre års forsøk med denne metoden er meget gode. Det synes helt tydelig at de tynneste røttene strekker seg nedover mot bunnen og ut i torvlaget, mens tykkere røtter utvikler seg trygt i de grovere lagene, mye mindre utsatt for råte og rotlus. Ved inntørkingen om høsten vil det være noe fuktighet igjen i torven ganske lenge, men der gjør ikke fuktigheten noe skade, bare lagene over er tørre. I løbet av vinteren (og ved ompotting) forsvinner gjerne rothårene i torvlaget, men det danner sig raskt på nytt når veksten kommer i gang.

Ulemper: Vanskelig å vite når jorden trenger vanning. (Men det finnes billige vann/lys/pH-metre å få kjøpt). Ved all vanning unnenfra vil det bli liggende rester av gjødningsstoffer på overflaten. - Grundig dusjing fjerner dette. En vanning med helt rent vann en gang i blant er også å anbefale.

Fordeler: Enklere vanning. Mindre fare for rotlus. Mye bedre utvikling av roerøtter. Mindre tap om vinteren. - Gladere planter!

Ståle Sæthern

Invitation til at besøge **FINCA COLORADO**

I sommeren 1991 var jeg så heldig at få tildelt 4 ugers rekreation på Montebello i den spanske bjergby Belnalmadena Pueblo. Herfra kan man se ned til Torremolinos på Costa del Sol.

Under et sådant ophold bliver der arrangeret nogle ture. En af dem er en andalusisk bjergtur, hvor vi var inviteret til at spise vor medbragte frokost i hr. og fru Guldagers have. Det viste sig nærmest at være en park. Da jeg hørte, at hr. og fru Guldager selv havde anlagt det hele på et minimum af år, blev jeg virkelig imponeret. Her så jeg første gang, hvor frodig den lokale vegetation kan blive, når den kommer under

kyndig og kærlig pleje. Samtidig fandt jeg forskellige kaktus anbragt hist og her. Jeg glemte helt mine medbesøgende. Jeg gik bare rundt og nød det hele.

Til sidst talte jeg med fru Guldager, og spurgte bl.a. om de havde interesse for lidt oplysning om NKS, og svaret var ja. Da jeg kom hjem til Danmark, blev nogle eksemplarer sendt derned med en bøn, om de ville fortælle os lidt om deres dejlige sted, og lidt om, hvordan det er at drive kaktus under deres specielle forhold.

Det efterfølgende er svaret på min bøn.

Esther Genker.

Finca Colorado,
den 8. januar 1992.

Karen Margrethe og Thorkild
Guldager

Tlf: 009 34 52 - 49 15 11, Fax: Dagl. ml. 9.00 - 10.00

I 1980 fandt vi landstedet FINCA COLORADO ved bjerglandsbyen Alhaurin el Grande (betyder Allah's store smukke have!)

Vor have spænder over 7000 m² jordtilliggender - hvor grundjorden gennem millioner af år er smuldret/forvitret bjerge - der nu danner en fin stærk rødlig jord/sand! - Meget smuk i farven, der danner en spændende bund med de mange særprægede grønne planter som baggrund.

Efter et par års kraftig oprydning af grunden - med ukrudt, affald og bortkørsel af store sten (lavasmelte- de kolosser) - begyndte vi at anlægge en naturhave - og beplantede kraftigt overalt, for at kunne nyde den herlighed, der er ved alle planter og natur.

Der blev lavet øer, kummer og stier etc. omkranset af sten i rødlig farve fra stedet og omegnen her.

Naturlig nok skal der vandes kraftigt her i Spanien, hvor vi ikke ser regn i 4-5 måneder - fra juni til oktober.

Der må vandes dagligt i denne periode - og een gang hver 10' dag storvandes der - og på en sådan dag bruges der 12-14 m³ vand som bliver fordelt pr. vandslanger - og ikke med spreder, da det giver for meget våd jord - og dermed megen ukrudt!

Nu - i de senere par år - hvor haven »næsten« er færdig, fremtræder den efterhånden præsentabel.

Mange grupper/foreninger - bl.a. »Montebello« kommer jævnligt og besøger os (nok mest for havens skyld!)

Vi vil gerne lukke vore døre op for disse besøg, - hvor også en del andre arrangementer har sine udspring fra Finca Colorado, som gerne må være rammen omkring noget interessant - til stor glæde for en meningsfyldt tilværelse, hvilket vi håber er gensidigt. Det er ikke let - for ikke at sige umuligt - af en forhenværende ikkefagmand, at skulle give navne- dyrkningsmetoder m.m. her i KAKTUS, på planter, træer, buske - og de mange kaktus- og agavearter der findes her.

Derfor - vil vi gerne lægge op til, at medlemmer og venner af KAKTUS - jo kunne foretage en besigtigelses og havevandring her på stedet!

Kunne evt. forenes med en ferie på Costa del Sol, hvor Finca Colorado gerne vil være vært for en dag. Hvis en gruppe har interesse i den kombination - vil vi gerne følge op - og hører gerne om et oplæg.

Bolden er kastet - og initiativet er Jeres!!!

Homo semperludens IIX

Hvorfor denne overskrift? To grunde, en dårlig og en bedre. Til det første. Jeg kan aldrig finde på en overskrift. Lidt bedre. Overskriften betyder rent faktisk det legende og til og med det altid legende menneske! Vore planter og beskæftigelsen dermed skal være en leg omend en leg med et stænk af alvor, idet vi har med levende »ting« at gøre. *Lobivia jajoiana*, her fotograferet af ejeren Helge Nielsen, er et godt eksempel på en diskutabel side af vores hobby, nemlig navngivningen. Linné var overbevist om den guddommelige verdensorden, ergo var botaniken også entydig. En botaniker vil kunne reducere en hel del såkaldte (?) arter til *Lobivia jajoiana*.

Lobivia paucicostata med grågrøn krop og mørkerød blomst med violet svælg, *Lobivia buiningiana* med lidt lysere blomst men med lange torne, ville begge med botanikers øjne kunne kaldes for *Lobivia jajoiana*. en For en *Lobivia*entusiast forholder det sig tit anderledes. Set med hans øjne ligner de tre planter godtnok hinanden, men blomsterfarverne og torn-

Lobivia jajoiana.

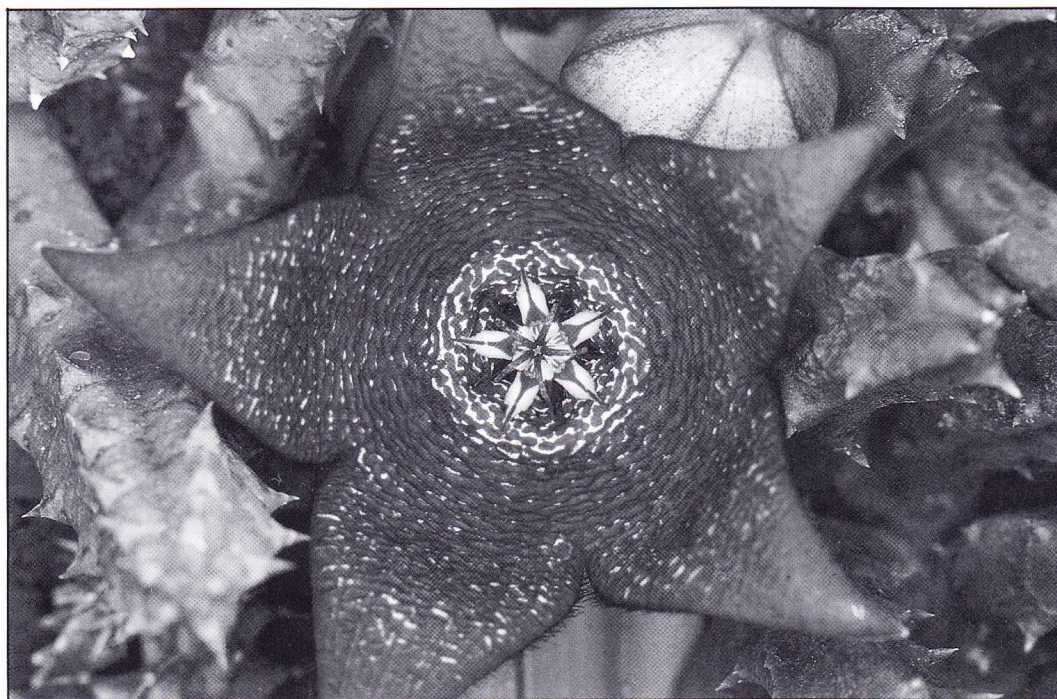
Lobivia paramount hybrid.

længden? Og når man nu simpelthen elsker *Lobivia* og samler på dem. De engelske skrabsammen botanikere Taylor & Hunt har lavet en storslægt, *Neoporteria*, der foruden *Neoporteria*, *Neochilenia*, *Pyrrhocactus*, *Horridocactus* også omfatter *Islaya*. Bedømt ud fra et herbariumark eller et i sprit konserveret eksemplar er det måske også en god ide. For dyrkere er det straks lidt mere problematisk. De fire første vokser godt fra frø, blomstrer fint i kultur og er ligeledes gode i vinduet. Dette gælder ikke *Islaya*. Med lidt omhu og kærlig pleje vil alle kunne få *Neochilenia napina* i blomst. *Islaya paucispina* (= *Neoporteria lindleyi*) er ret vanskelig og langsom fra frø, kræver meget lys og lidt vand og er ikke særlig blomstervillig. Efter min erfaring! Vi er nok, skal det siges, lidt konservative med vore navne. Når vi først har lært et navn, er vi ikke meget for at opgive det. *Epiphyllum/Phyllocactus* hybridene med det smukke navn Adolf Hitler fik sig et nyt, nemlig Alfred Beahm om jeg husker ret, og det vil vel end ikke den mest konservative samler have noget at indvende imod. Det er faktisk en nydelig rød hybrid! På tale om hybrider så støder man ofte på navnet *Lobivia Paramount* hybrid. Bag dette navn, som egentlig er et grexnavn, gemmer der sig meget forskelligartede planter. De blev om min hukommelse ikke svigter mig, bragt i handel af den amerikanske gartner John-

son - til og med i navngivne sorter. Jeg har set billeder af *Lobivia* Raspberry, Rosebud og Red Riding Hood (Rødhætte). Et ord om dem. Smukke. Problemet med disse navnesorter er formeringen. De kan kun stiklingsformeres, idet frø fra disse sorter uvægerligt vil falde forskelligt ud. Imidlertid vokser en del af dem langsomt og/eller sætter få sideskud. Løsningen kan så være podning. For at gøre planterne billigere har mange derfor følt sig fristet til at så hybridfrøene, hvilket der intet forkert er i. Desværre er de resulterende frøplanter tit blevet solgt under »moderens navn«, og det er både uheldigt og totalt misvisende. De fleste Paramounthybrider kan næppe længere føres tilbage til nogle af Johnsons oprindelige krydsninger. Det behøver de ikke at blive dårlige af. Helge Nielsens Paramounthybrid behøver han ikke at gemme bort for besøgende. Hvis nogen skulle have lyst til at lave deres egen Paramounthybrid, så er opskriften eller recepten her. Kryds en *Lobivia* med kraftig farve, med en *Echinopsis*. Målet er at få de bedste egenskaber fra begge. Farve fra *Lobivia* og størrelsen fra *Echinopsis*. Ligeledes ønskes egenskaben dagblomstrende fra *Lobivia*. Så simpelt! Der er lige en lille risiko, nemlig den, at man får en plante

Neochilenia napina.

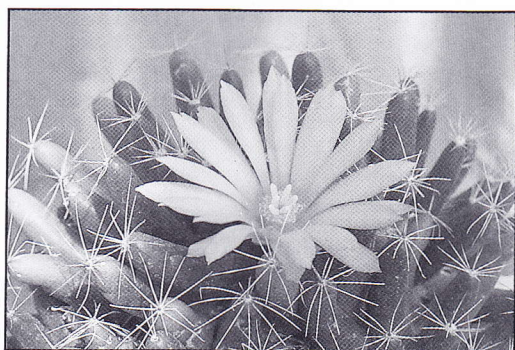
Stapelia comparabilis.

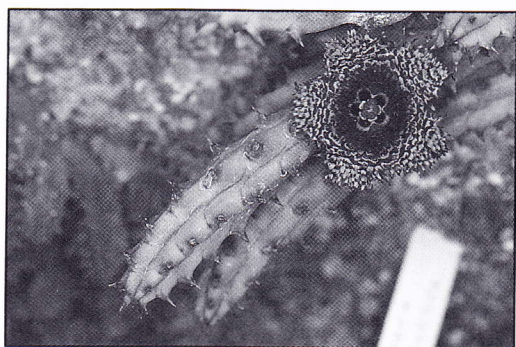
Trichodiadema aff. barbatum.

med lille lys blomst, som til og med åbner sig om aftenen. Alt skal ikke være lige let. Men hvorfor ikke prøve. Og så har man lov til at navngive den efter eget hoved og ønske. Jeg har lavet en dværgaloe, *Aloe haworthioides* + *Aloe* »Sabra« + *Aloe albida*, og givet den det musikalske navn Aloe Grace Slick, men derom en anden gang. Jeg har en del krydsninger i gang fra mange slægter - det meste bliver nok til kompost - men jeg vil så gerne lave en rigtig god rød et og andet, der skulle hedde Ulrike Meinhof. Måske lykkes det.

Rodlus og sort råd eller svamp kan få mange til at opgive at dyrke medlemmer af slægten *Huernia* og *Stapelia*. Bedst som man synes, man har godt gang i dem, så begynder de at dø med alarmerende hast. Sidste forår plantede jeg nogle stykker i hængepotter og anbragte dem tæt på glasset. Den grønne farve blev noget rød, men væksten var stadig rimelig og

Dolichotele longimamma.

Huernia hystrix hybr.

blomstringen var overdådig. Jeg bilder mig ikke ind, at jeg har fundet de vises sten, men ingen af de sådan plantede »stapeliaer« har vist antydning af sorte pletter.

I sidste nummer af Kaktus viste jeg en *Lithops* og en *Dinteranthus*, der umiddelbart var meget ens. Denne gang gælder det *Dolichotele* (= *Mammillaria*) *longimamma* og *Trichodiadema aff. barbatum*. Overfladisk betragtet og især hvis de ikke er i blomst, ja, så kunne man godt mistænke dem for at være i familie. Blomsten røber alt - et cadeau til Hr. Linné - en kaktus og en mesembryant. Legen er ikke slut. Slægten *Trichodiadema* er rimelig ukendt bortset fra et par stykker, så jeg har sået en del, som hvis de viser sig at være deres plads værd, vil jeg vende tilbage med her i bladet. *Trichodiadema*, så vidt mine erfaringer, er ganske nemme, hvis bare de får lys. Skulle de ved en fejltagelse få lidt vand om vinteren i deres hviletid, så tager de det ikke unådigt op. Lave temperaturer synes heller ikke at genere dem. Men som sagt derom en anden gang.

Træffes hos P.B.P. *Homo semperludens*.

P.B.P.

NOTOCACTUS VIII

Rækken af Uebelmannianae og Fricianae

Planterne omkring *Notocactus uebelmannianus* (Buining (1968)) danner den første gruppe *Notocactus*, som jeg vil omtale i dag.

Notocactus uebelmannianus blev fundet syd for byen Cacapava (Rio Grande do Sul) på et isoleret bjerg. Man antog først den nøgne plante for at være en form for *Gymnocalycium denudatum*, som også vokser i denne egn. Men da man på familien L. Horst's område så de behårede knopper og blomsterne ærede man Werner Uebelmann ved at give denne nye Notokaktus hans navn.

Notocactus uebelmannianus har 12-16 meget flade, runde ribber med runde ribbepukler mellem areolerne. Deres blomster åbner fra middag af. Støvtrådene reagerer tydeligt på berøring. Planternes torne er ret varierede. De er krumme og ligger tæt ind til ribben. De 5 cm store blomster har vinrøde til pinkfarvede kronblade. Frugterne er beklædt med børster og hår. Selv om disse planter er selvsterile, anbefaler jeg flere eksemplarer i samlingen, da de er en øjenfyld. Ved en størrelse af 4 cm blomstrer de allerede.

Notocactus uebelmannianus fa. *flaviflorus*

De første gulblomstrede planter voksede mellem de rødblomstrede. Senere blev de sorteret fra. I dag kan man finde de gulblomstrede på delvis separate vokse-

steder, men også blandet med de rødblomstrede. Alle voksesteder trues af kvæget, som sendes på græsning i bjergene. Her vokser også *Notocactus ottonis* og *Opuntia*. Fa. *flaviflorus* blomst er typisk, den er gul med en diameter på 5 cm og har lyst støvfang.

Notocactus crassigibbus (RITTER (1970))

Denne meget nærtbeslægtede *Notocactus* har bredere ribber med store runde pukler og ofte ret lange torne. Blomsterne er altid gule, men indtil 12 cm store. Kronbladene er længere og spidsere end hos *Notocactus uebelmannianus*. *Notocactus crassigibbus* vokser ved Lavras sammen med *Gymnocalycium denudatum*, *Notocactus ottonis* og *Notocactus selowii*.

Notocactus crassigibbus er altid meget sammentrykket i modsætning til *uebelmannianus*, som også er kugleformet eller let søjleagtig.

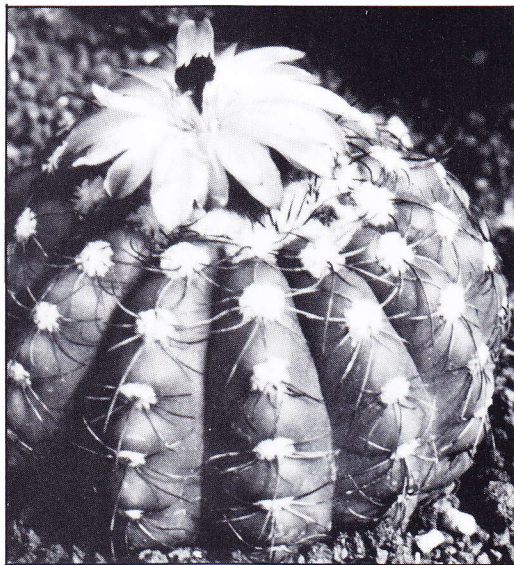
Da der også findes næsten nøgne former, lavede man nogle navne, som kun er etiketter.

Notocactus arachnitis (RITTER (1970))

er meget nært beslægtet med *Notocactus crassigibbus*. Blomsterne er nogen gange helt ens. Planten virker mere gracøs, ribberne er smallere, fladere og ikke så bulede. Tornene er kortere, ligger tættere til planten og er lysere. De gule blomster er ca. 5 cm

N. uebelmannianus FS 137

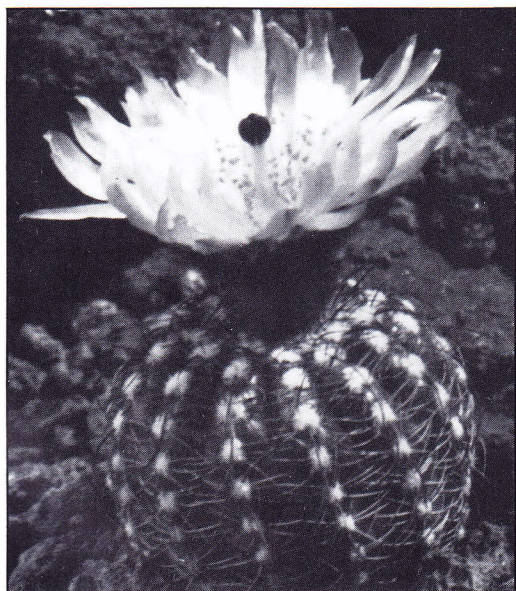
N. uebelmannianus fa. *flaviflorus*

N. crassigibbus ved Lavras (Buining)

brede med spidse kronblade, støvfanget er lyserødt til rosa. Findestederne ligger sydligere end for gruppen af de arter, som bliver store.

Notocactus arachnitis var. *minor* (RITTER (1970))
Den lille variant fandt Ritter vestlig for Santana da Boa Vista. Planterne er graciøse, areolerne står endnu tættere på ribberne. Blomsterbladene er brede og

N. arachnites

N. minimus Hu 92, foto Buining

stumpe, støvfanget er mørkere. Alle blomsterne er gule, 4 til 6 cm brede.

Notocactus meonacanthus (PRESTLE (1986))
Denne *Notocactus*, som er fra samme område, hvor man fandt *Notocactus arachnitis*, har edderkoppeagtige, tætsiddende torne, som er ret korte. Blomsterne er ret lange, udvendigt med rødlig striber, 7 cm brede. Disse planter er selvsterile.

N. crassigibbus SW foto-F. Ritter

N. meonacanthus

N. pleiocephalus n.n. FS 243

Notocactus pleiocephalus n.n (FS 242 og 243)

En art eller variant af *Notocactus uebelmannianus*, som skyder fra areolerne, blev fundet på to bjerge sammen med en *Opuntia* med orangerøde blomster og *Notocactus discophalium*. Der findes rød- og gulblomstrende eksemplarer. Blomsterne er kun 4-5 cm store som hos *Notocactus uebelmannianus*.

De herrer Stockinger og Prestle har gjort yderlige fund i denne gruppe, der nok bliver beskrevet som arter eller varianter i de kommende år.

Planterne i denne gruppe har behov for en del organisk materiale i substratet. De blomstrer tidligt på foråret. Skal helst stå mørkt om vinteren.

De beskrevne arter er solitære. Om sommeren foretrækker de en plads med halvskygge.

Rækken af Fricianae

Denne række består egentlig kun af to beskrevne arter, hvor blomsternes og frøenes særkende knapt kan skelnes fra *Paucispini*.

Notocactus minimus

((FRIC et KREUZINGER) BUINING (1940))

Det er en miniatyresøjle med en diameter på 1 til 2 cm og en højde af 3 til 5 cm, som oftest frembringer en ganske stor blomst, medens planten endnu er ganske lille. Blomsterne er 4 til 5 cm brede, tragtformede, med gule kronblade og rødt støvfang.

Notocactus minimus blev fundet i de Departementos Uruguay, som grænser op til Rio Grande do Sul: Salto, Rivera, Tacuarembó. De sirlige planter står i klippespalter eller i løse sten - tit sammen med *Notocactus mammulosus*. Fotografiet af *Notocactus minimus* HU92 viser planternes store variationer. Der findes eksemplarer med længere, brunlige, krumme torne, andre med næsten hvide torne og endelig dem med de mørke, krogede midtertorne. Disse var de mest attraktive og blev formeret mest.

Notocactus tenuicylindricus (RITTER (1979))

Denne plante med kraftigere gulligrøde, lige midtertorne er »storebror« til *Notocactus minimus*. I dag strides man om dens rang som selvstændig art. Dens blomst adskiller sig ikke fra *Notocactus minimus*.

Fricianae skyder stærkt fra roden, så man skal ikke give den for lille potte. En gang imellem dør midterplanten. Om vinteren skal man ikke lade dem stå for tørt. Begge arter blomstrer også i vindueskarmen. Blomsterne åbner sig til middag og lukker sig sidst på eftermiddagen. Blomsterne holder næsten en uge og kan komme i flere omgange i løbet af juni og juli.

(Oversættelse: Esther Genker)

Tekst og fotos:
Norbert Gerloff

SAMPLER DU HYBRIDER?

Efter mange år med kaktus og uden at have specialiseret mig i noget bestemt, har jeg de senere år fået interesse for hybrider, særlig *Echinopsis*, som med sine store blomster og dejlige farver er en skøn oplevelse. En af mine bedste hybrider købte jeg for mange år siden i Tyskland, uden navn, men da jeg så blomsten for første gang, var min første tanke: den ligner en rose. Så indtil ophavsmanden til denne plante siger mig noget andet, kalder jeg den »Roselinde«. Mange samlere vil nikke genkendende til denne plante, da jeg på årsmødet i Odense for nogle år siden afsatte nogle stykker. I øjeblikket får jeg ingen aflægere, men det kommer vel igen, da jeg har tre store planter.

Af blomsterfarver i mine hybrider kan jeg nævne forskellige røde til pastelrøde, abrikosfarvet, ren gul, orange og orange med pink, skarlagensrød, jo et hel

væld af farver, som jeg glæder mig over hele sommeren.

En særlig oplevelse er det jo med frøplanter, når man efter flere år endelig skal se, hvad der er blevet blandet sammen. I øjeblikket (1. marts) har jeg nogle stykker med begyndende knopper, og det er meget spændende, er det noget værd? Eller er det noget, som bare skal ud?

Hvis min lille indledning om min samling, som egentlig ikke er særlig stor, har givet dig lyst til at udveksle erfaringer med andre samlere, eller lyst til at bytte, købe m.m., så lad mig høre fra dig. Jeg tænker mig, at dersom vi er mange med samme interesse, vil jeg lave en adresseliste til næste nummer af Kaktus.

Kaj Christiansen,
Eddavej 10B, 5210 Odense NV.

Echinopsis-hybrider fra Kaj Christiansens samling.

Miniporträtter

Notocactus submammulosus

(Lem.) Backb.

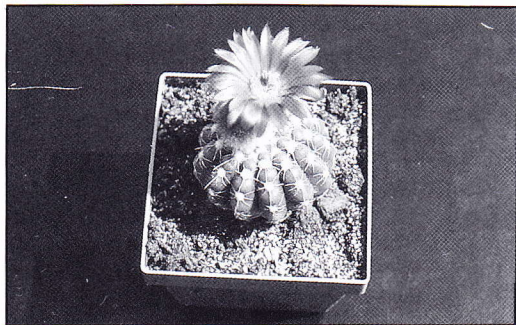
Påminner mycket om *N. mammulosus*, men har mindre pucklar och inte så kraftiga tornar. Blommorna är blekare, kom på mitt exemplar först när den blivit äldre. Som alla *Notocactus* kan den vara svår att få igång på våren om den fått torka ut helt. Övervintra vid 5-10°, och vattna då och då.

Notocactus uebelmannianus Buin

Ett av de nyare tillskotten till släktet *Notocactus*. Den påminner om *N. crassigibbus*, men blomman är mindre, och, ovanligt nog, vinröd. Den är anspråkslös och krävar ingen särbehandling. Lätt att dra up från frö, mitt exemplar blommade 5 år efter sådd. Kommer från Brasilien.

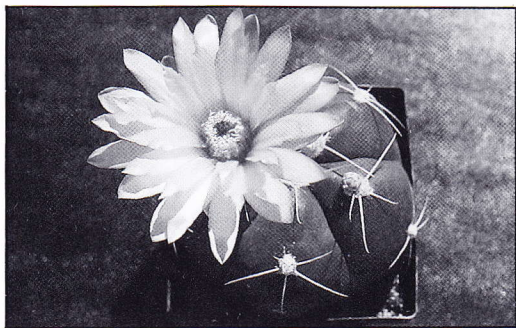
Övervintra vid 5-10°, men låt inte jorden torke ut helt.

Gymnocalycium bueneckeri

(Buin.) Swales

En ganska ny bekantskap från Brasilien, först beskriven som en varietet till *G. horstii* genom blommans färg och att epidermis inte är glatt. Den växer ganska snabbt, jag sådde den 1981, den blommade första gången 1986 och är nu 8 cm i diameter, och sätter nu sidokott. Putnam menar att den är ovillig att blomma, men min har blommat varje sommar sedan 86, även med blommor ur lägre sittande areoler. Blomman är av en ovanlig laxrosa kulör och stor för att vara en *Gymnocalycium*. Jag övervintrar torrt vid 5-10°.

Gymnocalycium capillaense

(Schick.) Backbg.

Tillhör en variabel grupp tillsammans med *G. sigelianum* och *G. sutterianum*, där sista ordet nog inte är sagt vad gäller taxonomin. Den är småväxt med veka tornar. Blommorna beskrivs i litteraturen som rosavita, men på min planta är de ganska mörkt rosa med rött svalg och en tydlig röd mittstrimma på petalerna. De är ganska stora, 5-6 cm i diameter. Hemvisten är Cordoba i Argentina. Övervintra torrt vid 5-10°.

Håkan Nilsson.

ALOE BARBADENSIS MILL.

Bedre kjent som »Aloe Vera«

I »Kaktus« nr. 1 ser jeg, at *Aloe vera* er »in« for tiden, men det er tydelig at det fremdeles er mange som ikke kjenner denne planten, som har slike fantastiske egenskaper.

I Jacobsens Lexicon står bl.a.: opprinnelse ukjent, sannsynligvis S.Arabia. Gror på Cape Verde, Madeira, Canari-øyene, India og ved Andesfjellene. Han har imidlertid ikke et ord om den midisinske bruken av planten.

Men det er skrevet mye av andre, og plantens medisinske egenskaper har vært godt kjent i flere tusen (!) år. Etter at moderne medisin gjorde sitt inntog i den »siviliserte verden«, minsket bruken av all plante-medisin, og *Aloe vera* ble »glemt«. At interessen nu er blusset opp igjen, skyldes selvsagt at det er blitt en større skepsis til syntetiserte legemidler og økende interesse for plantemedisin.

I min familie har vi eksperimentert med *Aloe vera* i flere år, og resultatene er svært gode. Den kan brukes på brannsår (selv om det er *Aloe arborescens* som er kjent som »brann-aloe«). Den kan brukes rett på åpne sår (svir ikke i det hele tatt!), - den kan selvsagt ikke stoppe store blødninger, men har tydelig astringerende effekt på små blødninger. Skrubbsår på knær og armer er grundig utprøvd av min avlegger, Allan, nu 7 år, som ikke ber om plaster, når han har utsatt seg for noe, men *Aloe!!!*

Jeg har selv brukt den på sår etter etsing av lut, og de grodde mye raskere enn sårene som ikke fikk *Aloe*.

Den kan i det hele tatt smøres på alt huden kan bli plaget med: Solbrenthet, soleksem og andre eksem, - den har lindrende effekt også på psoriasis - men det er bare såvidt prøvd ennå.

Sykehuset i min hjemby bruker *Aloe* i behandling av brannskader. Det blir da benyttet et grønt preparat (Made i USA), deklart som 99% *Aloe barbadensis*. Ifølge min litteratur inneholder *Aloe* absolutt ingen stoffer, som kan være skadelig, og den kan godt spises om ønskelig. Den har en viss uttørrende effekt på slimhinner, så saften bør derfor ikke komme i øynene.

Saften fra planten er vanligvis klar som vann, men kan være rødfarvet hos stressede eller uttørrede planter. Rødfarven går lett vekk fra huden, men setter seg godt fast på klær! Saften virker ganske seig (klissete), når man smører den på, men la den bare få tørke, så kjennes ikke noe.

Jeg holder noen planter i vekst hele året, og de står da inne i stuen over radiatoren om vinteren, og får da vann så de alltid er friske og saftspente. Om sommeren står de ute i haven og blomstrer. Liker full sol, men må ha noe skygge med en gang de blir flyttet ut, ellers blir de solbrente.

For de som vil vite mer, kan boken »Aloe vera« av C. M. Kent sterkt anbefales, den inneholder bl.a. en omfattende bibliografi. Boken finnes hos Whitestone. (GBP 6.75).

Ståle Sæthern.

BOGANMELDELSE ved WIM MANDERS

LUIGI BALUGANI's DRAWINGS OF AFRICAN PLANTS

Poul Hulton - F. Nigel Hepper - Ib Friis

Fra 1769 til 1773 foretog James Bruce en ekspedition til kilderne af Den Blå Nil. Hans værk om denne rejse har nydt bred respekt, og selv om han blev ledsaget af en dygtig italiensk kunstner ved navn Luigi Balugani, troede man længe, at bogens pragtfulde illustrationer kom fra Bruce's egen hånd.

Gennem minutiøse studier af Poul Hulton, tidligere konservator af tryk og tegninger ved British Museum - og F. Nigel Hepper, systematisk botaniker ved herbariet i Den Kongelige Botaniske Have, Kew - og

af dr. Ib Friis, botaniker ved Københavns Universitets Botaniske Have, er disse illustrationer nu identificeret som Luigi Balugani's arbejder.

Deres kunstneriske og videnskabelige værdi er kommet til udtryk i denne publikation.

Første del af bogen giver læseren baggrundsinformation om personerne Bruce og Balugani og om begivenhederne fra deres rejse (124 sider). Skønt bogen er skrevet fra en botanisk synsvinkel, vil den dog også kunne tiltrække læsere med historisk interesse.

Anden del af bogen er trykt som offset på blankt papir og viser Balugani's tegninger: 48 i fuld farvegengivelse, og resten - over 280 - i sort/hvid. Til sidst giver bogen os et omfattende stikordsregister over plantenavne, personer etc. og endda enkelte kort.

Bogen har mere end 250 sider (format 28.2×19.8 cm). Som allerede antydtes er tegningerne gengivet i offset (sort/hvid og fuld farvegengivelse), mens teksten er givet som bogtryk, dette sammen med en god bogbinding. Bogen har således ikke blot interesse for botanikere og historikere, men også for enhver, der værdsætter godt udgivermæssigt håndværk. Er man først begyndt at læse denne bog, fanges interessen snart.

En bog som må ejes af enhver botaniker, historiker, eller blot slet og ret bogelsker.

Udgiver: A.A. Balkema, P.O. box 1675, 3000 BR Rotterdam, Holland.

Pris Hfl. 302,10.

Anmelder: Wim Manders.

Oversættelse: red.

Note fra redaktøren: Wim Manders har skrevet sin anmeldelse på engelsk, ligesom bogens titel er anført på engelsk, men han nævner faktisk intet steds, hvilket sprog bogen er skrevet på. Så det ville måske være klogt at sikre denne detalje i forbindelse med evt. køb. For den der taler alle sprog o.s.v.

Reppenhagens værk om Mammillaria

Sidst i november kom bind 1 fra boghandleren, bind 2 er nok på trapperne. Hvad får vi for pengene?

I 1960'erne og 1970'erne fik vi Backeborgs og W. Haages beskrivelser. De to tyske herrer var temmelig enige, beskrivelserne ret ens.

I 1981 udsendte Pilbeam sin *mammillariabog* ud fra de lidt afvigende, engelske synspunkter. Forskellen fra de tyske herrers navne og slægtsforhold for *Mammillaria* blev nærmest en koldbøtte.

I 1987 udsendte den tysksprogede Reppenhagen en bog over de foreløbige resultater af hans nyvurdering af slægten *Mammillaria*. Det var tydeligt, at Reppenhagen som den lille kat på vejen s'gu var sin egen. Og nu hans endelige værk: 1. bind rummer en indholdsfortegnelse også over bind 2, så en vis vurdering synes at kunne forsvares. Specialisterne må anmelde den, men hvad oplever vi almindelige samlere?

Alle de nye arter er der, gode billeder af hver art. Kendte navne forsvinder: f.eks. *Mam.nana*, *oliviae*, *occidentalis*. I ny herlighed står *Mam.elegans*, *craigii*, *knebeliana* m.fl., som Pilbeam nærmest havde opgivet.

Mange mindre kendte *Mammillariarier*, som Pilbeam knyttede til en art, knytter Reppenhagen til en anden, *kunzeana* f.eks. Men der er mange!

Vel mest bemærkelsesværdigt er Reppenhagens gode beskrivelser af arternes fundomstændigheder, herunder klimaet på stedet. W. Haage skriver om den populære *Mam.plumosa*, at den skal have sol, douche

og vintervarme. Reppenhagen finder den i skygge under stenplader, hverken udsat for tåge eller regn, og med jævnlig nattefrost - stof til eftertanke!

Naturligvis er der ting, der undrer i Reppenhagens bog, f.eks. hans numre på arterne, fra 1-320, med fortløbende numre i serierne. Hvad med numre til nye arter? Skal vi ikke have *Mammillaria* ført i computer?

Gamle fejl i navnene skal genindføres, f.eks. skal *Mammillarien* fra Pilcaya igen hedde *pitcayensis* i stedet for *pilcayensis*, småting, men jeg kunne godt undvære den ændring.

At læse Reppenhagens beskrivelse af arterne fra Baja California og ikke mindst småøerne i bugten er meget spændende, men hvordan kan årstemperaturen ved *Mam.blossfeldiana* og *hutchisoniana* ligge langt højere end månedstemperaturerne for januar og august? Måske er det rigtigt, men det lyder forkert.

Reppenhagens 1. bind tyder på et MEGET DEJLIGT værk. En lille orm gnaver: når Reppenhagen negliger flere forkerte resultater, hvornår kommer så en ny bog, som køber Reppenhagens resultater gennem kødhakkeren?

Axel Ansø,
7742 Vesløs.

En navnefortegnelse over gode og mindre gode arter, varianter og former fylder 10 ark i A4 format. Kan mod beregning fås hos Børge Knudsen, Lindholmsvej 115, 9400 Nr.Sundby.

Foto: Per Rønkel.

Som alle deltagere i de årlige Holland-Belgien-ture vil vide, har hollænderne gode forudsætninger for at lave pragtfulde udstillinger.

Er din tilmeldelse til årets tur forresten bragt i orden? Dette foto er fra turen i 1988.

Fra SUKKULENTA, den hollandsk-belgiske forening for kaktus- og sukkulentdyrkere, har vi modtaget en invitation:

FLORIADE 1992 HAAG - ZOETERMEER HOLLAND

Fra d. 10. april indtil d. 11. oktober finder den 11. Internationale Horticulturale Udstilling, FLORIADE 1992, sted i Zoetermeer, en ny by omkring 12 km øst for Haag. Udstillingen er placeret på et område nær ved motorvejen Haag-Gouda og stationen Zoetermeer på jernbanen Haag-Utrecht.

Det hollandske Kaktus og Sukkulente Selskab, »SUCCULENTA« vil være repræsenteret. I et drivhus på næsten 600 kvadratmeter har frivillige medlemmer fra de nærmeste kredse bygget et havelandskab, hvor tusindvis af kaktus og andre sukkulenter - små og store til meget store - bliver vist i »naturlige omgivel-

ser« for de tilskuere, der sædvanligvis møder frem i millionvis. De besøgende kan henvende sig i en informationsstand i mexikansk stil, og her få oplysninger om planterne, af hvilke mange kun er lidt kendt, om den bedste dyrkningsmetode, og om de selskaber, hvor denne hobby dyrkes.

Sørg for ikke at gå glip af denne chance! Vi glæder os til dit besøg.

SUCCULENTA,
Cronestein 17, 2804 EK Gouda,
Holland.

EXOTICA

- DETAILHANDEL & EN-GROS-HANDEL

EUROPAS STØRSTE UDVALG I BLANDEDE SUKKULENTER

Adenia, Adenium, Aloe, Anacampseros, Brachystelma, Bursera, Crassula, Cyphostemma, Dioscorea, Dorstenia, Euphorbia, Fockea, Haworthia, Ipomoea, Jatropha, Othonna, Pachypodium, Pelargonium, Pterodiscus, Sarcocaulon, Trichocaulon, løg..... og meget andet.

SPØRG EFTER GRATIS LISTE.

Ernst Specks, Am Kloster 8, D-5140 Erkelenz-Golkraht, Tyskland

Tel.: 0 24 31 / 7 39 56, FAX: 0 24 31 / 44 95

Åbningstider: april-august lørdage kl. 9-14; Andre tider kun efter tel. aftale!

Specialist i andre sukkulenter:

VAN DONKELAAR

**Laantje 1 - NL-4251 EL Werkendam,
Holland**

**Postbus 15 - NL-5250 DA Werkendam
Tlf: 01835-1430**

Besøg meget velkomne, undtagen om søndagen.
Frøliste sendes frit. Euphorbia- og Hoyalister
mod betaling af 5 hfl på giro 1509830.

Alle henvendelser kan ske på dansk!

KARLHEINZ UHLIG

**Frø - Kulturplanter - Import - Eksport
Likienstr. 5 - Postpox 1107
D-7053 KERNEN i. R.**

- * Mere end 200 slægter
Mere end 1000 arter
Sjældne planter og frø
- * Verdensomspændende forsendelse
- * Besøgende - også i grupper - er velkomne
- * Vor frø- og planteliste kan fremsendes mod en
international svarkupon (Post Reply Coupon)

**Tidligere årgange
af »KAKTUS«**

Nedennævnte årgange af KAKTUS kan købes
ved henvendelse til

THORKILD ALNOR NIELSEN

Langenæs Allé 26, 2.tv., DK-8000 Århus C

Betaling: Check eller på giro nr. 2 940 744

Årgang 5-8: 5 kr. pr. nr. Årgang 9-26: 10 kr. pr. nr.

Følgende nr. er udsolgt:

Årgang 8, 9, 13 og 14 ALLE UDSOLGT

5. årg. nr. 2, årgang 12 nr. 2 og 3.

INDKØBSCENTRALEN

Nordisk Kaktus Selskabs indkøbscentral
skaffer potter, gødning og andre ting, vi
har brug for i vor hobby. Salg af N.K.S.-
emblemer og N.K.S.-kuverter foregår også
gennem indkøbscentralen. Henvendelse til:

IB HOLM

Kirkebakvej 52

DK-8800 Viborg

Tlf. (06) 61 1805 - Giro 6600263

HAR DE PRØVET

AT DYRKE ORCHIDEER?

Er De interesseret?

Få et gratis prøvenr. af vort
medlemsblad »Orchideen«,
der kommer 10 gange årligt.

Kontingent kr. 225

DANSKE ORCHIDE KLUB

Ørnhøjvej 4

4600 Køge

**HUSK
KONTINGENTET
FOR 1992**

KAKTUS

05807

430

00

JYTTE THYBO
OUSTRUP FISKERI
BINDSTOWVEJ 8 ØRRE
7400 HERNING

MÅ IKKE BØJES!

KAKTUS SUKKULENTER & SEMPERVIVUM

I mange arter

Gartner Bent Jørgensen
Vejlegårdsvej 99 - 2625 Vallensbæk
Tlf. 42 64 50 95

Planter sendes ikke!

DER KAKTEENLADEN

Jörg Köpper

Lockfinke 7 - D-5600 Wuppertal 1

Vi har et stort udvalg i artikler til vores hobby og et stort udvalg af kaktusbøger - også antikvariske. Skriv efter vores gratis postordre katalog og bogliste.

WHITESTONE GARDENS LTD.

Sutton-under Whitestonecliffe,
Thirsk, N. Yorks. YO7 2PZ, England

Specialist i postordre af kaktus og andre sukkulenter, bøger, frø m.m. Send tre internationale svarkuponer (post) for vor fuldt illustrerede 36 siders prisliste, som indeholder verdens mest omfattende bogliste.

Indholdsfortegnelse Kaktus nr. 2, 1992

Knold & Tot - knold og tot	27
Arthrocereus - natblommende skönhet -	
Håkan Sönnermo	30
»Førstegangsbeskrivelse« - Benny Møller Jensen	32
»Omvendt drenering« - Ståle Sæthern	33
Invitation til at besøge Finca Colorado	
- Esther Genker	34
Homo Semperludens IIX - Peter Brandt Pedersen	36
Internoto VIII - Norbert Gerloff	39
Samler du hybrider? - Kaj Christiansen	42
Miniportrætter - Håkan Nilsson	43
Aloe Barbadensis Mill. - Ståle Sæthern	44
Boganmeldelse - ved Wim Manders	44
Boganmeldelse - ved Axel Anso	45
Floriade 1992 Haag - Succulenta	46